

Gregor Podlogar

Modri moteti

And love, the human form divine.

William Blake

Nad spominom

Moje znamenje
postaja svetlejše,
tvoja usta,
postavljena na konec
vsake knjige,
potapljajo vse spomine
v jesenske napeve
kostanjev.
Tvoje prsi
odpirajo jutra,
kjer se srečujem
neprepoznan,
kjer potujem
med zadnje zvezde
modre noči.
Ni me sram,
ko zapuščam sanje

in poljubljam nebo.
Ni me sram povedati,
da je prava ljubezen
vera metuljev.

Nikoli ne reci nikoli

Včasih je moja žalost
neskončna,
rojena onkraj žitnih polj,
razpeta med mano
in bogom.

Takrat se podirajo
zidovi sna,
takrat izhlapi moč,
ki odteka iz tvojih
ust, oči,
s katerimi si me
križala, ljubezen.
Nikoli čisto zapuščena,
z oblaki narisana
na nebo,
na platnice
moje knjige življenja.
Čutiš, ljubezen
bo večno, neslišno
vstajala iz Erosovih rok
in se prelivala
v reko večnega
hrepenenja.

Pesem v tvojih dlaneh

Ko mi bodo besede
zdrsele
v glasbo življenja,
v noto,
ki bo enaka Chopinovi,
in ko bo moja misel
objela tvojo,
takrat se bo v kaplji
lunine krvi
zasvetil safir,
takrat, v popolni nežnosti,
se bo razprlo vesolje
najinega sveta,
takrat bom v tvoje dlani
napisal
pesem brez besed.